

Proloog

Dertig jaar eerder, Den Bosch

Een laatste blik, een laatste heel voorzichtige streling over de donkere haartjes. Niet te veel of te lang, want ze is als de dood dat het meisje wakker wordt. Ze heeft nu al moeite haar tranen in te houden. Een schichtige blik om zich heen en dan doet ze snel de ketting die ze draagt over haar hoofd en stopt hem onder het kussen. Die is voor haar dochter. Nog voor ze het goed en wel beseft, pakt ze het kleine pluche dolfijntje dat naast het slapende meisje op het kussen ligt en stopt het in haar zak. Het is het enige dat ze meeneemt, op een paar foto's en haar kleren na. Het moet, ze kan niet blijven. Ze mág niet blijven.

Met lood in haar schoenen en het gevoel dat haar keel wordt dichtgeknepen, loopt ze de kamer uit. Ze vindt haar echtgenoot onderaan de trap. Zijn blik is somber, zoals meestal. Zelfs nu, begin van de avond, ziet hij eruit alsof hij elk moment naar kantoor kan gaan: zijn donkere haren keurig in model, nog steeds gekleed in een driedelig pak. Nog maar een jaar geleden vond ze dat enorm aantrekkelijk, nu bezorgt het haar de kriebels.

‘Tekenen, dan kun je gaan.’

Hij overhandigt haar een aantal losse vellen papier en ze spreidt ze met trillende vingers uit op het tafeltje dat in de hal staat. Ze kan de pen nauwelijks beethouden. De handtekening is een bibberige versie maar voor ze er iets over kan zeggen, worden de papieren al van haar afgepakt.

‘Dat was het, Sylvia, je bent vrij.’

Het klinkt zo rancuneus dat ze automatisch achteruitdeinst. De grijze ogen van de man naast haar glanzen zo kil dat ze wel van ijs lijken. Ooit dacht ze vreselijk verliefd op hem te zijn, nu is ze vooral bang. Het lijkt alsof de temperatuur in de hal plotseling daalt en ze huivert. Ze voelt een enorme drang om terug naar boven te rennen en haar dochtertje uit haar warme bedje te tillen ondanks de zojuist getekende papieren. Alsof de man haar gedachten kan lezen – en soms denkt ze dat hij dit inderdaad kan – schudt hij zijn hoofd.

‘Je hebt je keuze gemaakt, Sylvia, ze blijft hier. Ik heb je beloofd dat ze veilig is. En blijft.’

Ze aarzelt. Veilig, ja, maar gelukkig? In dit mausoleum? Haar blik glijdt door de hal met het vele marmer, de brede trap en de koude uitstraling. Vandaar naar de papieren die hij in een envelop laat glijden en dan naar haar koffer die naast de voordeur staat. Haar handtas en een rugzak liggen ernaast. Haar hele bezit. Haar hand verdwijnt in haar zak en klemt zich om het kleine dolfijntje. Hij heeft gelijk. Ze heeft gekozen, al was het niet vrijwillig. Ze zou het graag anders doen, maar dat heeft hij haar uit haar hoofd gepraat. Ze heeft geen keus.

Ze klemt haar lippen stevig op elkaar en recht haar rug.

‘Wees lief voor haar,’ smeekt ze dan toch, ‘ze is nog zo klein. Niets hiervan is haar schuld.’

Heel even lijkt zijn gezicht iets te verzachten en hoopvol staart ze hem aan, maar dan maakt hij een lichte hoofdbeweging in de richting van de deur.

‘Je taxi staat al te wachten.’

Het is het laatste dat hij tegen haar zegt en jaren later zal ze zich nog haarfijn herinneren hoe ze zich voelde op dat moment. Klein, afgewezen, bang. En dat allemaal vanwege één verkeerde beslissing. Snel gemaakt, maar met enorme gevolgen. Maar het is gebeurd en wat ze ook doet, ze kan het niet terugdraaien. Ze zal moeten leven met de consequenties.

Verblind door tranen grijpt ze haar spullen en slingert de rugzak over haar schouder. Hij doet geen moeite haar te helpen met haar zware koffer, houdt enkel de deur open. Gelukkig schiet de taxichauffeur haar direct te hulp. Die stond naast zijn glanzende Mercedes te wachten en komt meteen naar haar toe om haar grote koffer over te nemen. Haar hele bezit. Haar nieuwe leven.

‘Dank u.’

Haar stem is nauwelijks verstaanbaar en ze klemt haar vingers om haar handtas terwijl ze een laatste blik achterom werpt. De voordeur is al dicht en de façade van het huis ziet er net zo gesloten uit als de eigenaar. Een enkele traan loopt over haar wang naar haar lip. Ze proeft het zilt.

‘Mevrouw?’

De aarzelende maar niet onvriendelijke stem van de taxichauffeur doet haar in beweging komen en alsof ze door stroop waadt, loopt ze naar het achterportier dat hij al voor haar openhoudt.

‘Dank u.’

Ze knikt hem toe, terwijl ze haar uiterste best doet niet te huilen en laat zich op de achterbank glijden. De geur van de auto, zo goed als nieuw, maakt haar misselijk en ze klemt haar kiezen zo stevig op elkaar dat haar kaken pijn doen. Niet huilen, niet overgeven. Nog even volhouden.

De taxichauffeur sluit het portier en loopt om de auto heen naar zijn eigen plek. Een halve minuut later zoeft de auto de straat uit. Ze kijkt niet om. In haar zak klemmen haar vingers zich om het kleine dolfijntje, maar haar blik is strak gericht op de stoel voor haar. Niet achteromkijken, nooit meer. Dat heeft geen zin, dat heeft hij haar onomwonden duidelijk gemaakt.

Hoofdstuk 1

Nu, crematorium Vlijmen

Iris staart naar de glanzend houten kist die voor in de ruimte staat en probeert te bedenken wat ze precies voelt. In de kist ligt haar vader. Drieënzestig jaar oud en plotseling uit het leven gerukt. Een hartinfarct op zijn werk. Ze kan het nog steeds nauwelijks geloven. Ze heeft haar vader nooit één dag ziek meegemaakt en dan ineens dit. Het telefoontje van zijn secretaresse, huilend en in pure shock, had haar ongeloof en verwarring bezorgd.

Uiteraard moest er daarna van alles geregeld worden. Gelukkig had haar vaders enige vriend en tevens zijn zakenpartner Harold haar geholpen. Blijkbaar wist die beter wat haar vader wilde dan zij. Ze hebben het zelfs nooit besproken; het was iets wat nog jaren op zich zou laten wachten. Dus niet.

De muziek sterft weg...